

σταχυολογήματα

2

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

2020.4

"Ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

Ἀπὸ τὸ Ἀναγνωστικὸ τῆς Στ' Δημοτικοῦ τοῦ 1947

Εἶναι τρεῖς ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ σπάνιοι οἱ διαβάτες στὸ δρόμο. Εἶναι οἱ τελευταῖοι ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴν πρώτη Ἀνάσταση καὶ πηγαίνουν βιαστικοὶ στὰ σπίτια τους. Σὲ λίγο τίποτε πιά δὲν ἀκούεται καὶ νεκρική σιγὴ βασιλεύει σ' ὅλη τὴν τουρκικὴ συνοικία τοῦ Ἡρακλείου. Ξαφνικά, ἀνοίγει ἀθόρυβα ἡ αὐλόπορτα ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ καὶ προβάλλει ἀνθρώπινο... κεφάλι. Γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ παρατηρεῖ μὲ προσοχὴ μέσα στὰ σκοτάδι. Τραβιέται μέσα καὶ πάλι ξαναφαίνεται καὶ κοιτάζει μὲ προσοχή.

— Ἐλᾶτε, δὲν εἶναι κανένας, ἀκούεται χαμηλὴ φωνή.

Τρεῖς σκιές, ἡ μιὰ μεγάλη καὶ οἱ δύο μικρότερες, βγήκανε στὸ δρόμο.

— Πᾶμε γρήγορα, ψιθύρισε ὁ ψηλὸς ἄντρας, πᾶμε γρήγορα, γιατί ἀργήσαμε καὶ θὰ μᾶς περιμένει. Σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντήλι σου, Ἐσμέ! Ρεσίτ, δός μου τὸ χέρι σου!

Περπατούσανε κι οἱ τρεῖς σιωπηλοὶ στὸ σκοτάδι. Μόλις ὅμως ἔστριψαν τὸ στενὸ σοκάκι, βρήκανε μιὰ γριά, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της ἀναμμένη λαμπάδα. Περπατοῦσε μὲ κόπο, γιατί ἦταν πολὺ γριά. Καὶ φρόντιζε μὲ τὸ ἀδειανὸ χέρι νὰ προφυλάξει τὴ λαμπάδα της ἀπὸ τὸν ἀέρα, γιὰ νὰ φέρει στὸ σπίτι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Ὄταν εἶδαν τὸ φῶς τῆς λαμπάδας οἱ τρεῖς νυχτερινοὶ διαβάτες, γύρισαν ἄλλοῦ τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ μὴν γνωριστοῦν. Τοῦ κάκου ὅμως. Ἡ γριά σήκωσε τὴ λαμπάδα της καὶ τοὺς φώτισε.

— Πολλὰ τὰ ἔτη σας, Μεχμέτ Μπέη! εἶπε ἡ γριά.

— Καλημέρα, κυρά, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, καὶ τοῦ χρόνου! Καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ἡ γριά τοὺς κοίταξε ἀπὸ κοντά, ὥσπου τοὺς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

«Περίεργο πράγμα!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. «Ποῦ νὰ πᾶνε τέτοια ὥρα ὁ Μεχμέτ μπέης μὲ τὴ χανούμισα καὶ τὸ γιό του; Χριστέ μου, δὲν κάνεις τὸ θάμα σου νὰ γλιτώσουν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ ἕναν Τοῦρκο;»

Βυθισμένη στὸ σκοτάδι ἦταν καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, χιλιάδες κεριῶν τὴ φώτιζαν χιλιάδες Χριστιανῶν στὴν αὐλὴ της ἔψαλλαν χαρμόсуна τό «Χριστὸς Ἀνέστη». Τώρα ἔμεινε μόνο τό ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ καὶ τῶν κεριῶν. Καὶ μόνο τό καντήλι, ποὺ ἔκαιε μπροστὰ στὴν ἀσημένια εἰκόνα τῆς Παναγίας, θαμπόφεγγε. Παντοῦ βασίλευε ἀπόλυτη σιγή.

Δύο χτύποι ἀκούστηκαν στὴν ἐξώθυρα. Ἀπὸ ἕνα στασίδι σηκώνεται κάποιος καὶ τρέχει ν' ἀνοίξει. Ἦταν ὁ παπὰς τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Οἱ τρεῖς νυχτερινοὶ διαβάτες μπαίνουν ἀθόρυβα στὴν ἐκκλησία καὶ φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ παπᾶ. Σφαλίζουν καλὰ τὴν πόρτα, προχωροῦν εὐλαβικὰ στὸ εἰκονοστάσι, γονατίζουν καὶ κάνουν τὸ σταυρό τους. Ὁ παπα-Γρηγόρης μπαίνει ἀπὸ τὴ δεξιὰ πόρτα στὸ ἱερό, ἀνοίγει τὴν Ὁραία Πύλη καὶ λέει στὸ μικρότερο ἀπὸ τοὺς τρεῖς:

— Ἔλα, παιδί μου, νὰ μὲ βοηθήσεις! Καὶ τοῦ δίνει μιὰ μικρὴ λαμπάδα, ποὺ τὴν ἀναψε ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο φῶς, ποὺ εἶναι πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα.

Ὁ παπα-Γρηγόρης φόρεσε τὸ χρυσοκέντητο πετραχήλι του, πῆρε μὲ βαθὺ σεβασμὸ τὸ Δισκοπότηρο καὶ πλησίασε στὴν Ὁραία Πύλη. Μπροστὰ του στέκεται τὸ συμπαθητικὸ τουρκόπαιδο, ὠχρό, συγκινημένο, μὲ τὴ λαμπάδα στὸ χέρι.

— Πλησιάστε, εἶπε ὁ παπὰς στοὺς ἄλλους δύο.

Πρῶτα πλησίασε ἡ γυναίκα, τριάντα ἕως τριανταπέντε χρονῶν. Ἦταν ὠχρὴ καὶ βαθιὰ συγκινημένη. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἱεροῦ, χρειάστηκε νὰ τὴν ὑποστηρίξει ὁ Μεχμέτ μπέης, γιὰ νὰ μὴν πέσει. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της ἦταν δακρυσμένα.

«Μεταλαμβάνει ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μαρία, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», εἶπε ὁ παπὰς μ' ἐπίσημότητα καὶ τῆς ἔδωσε τὴν Ἁγία Μετάληψη.

Δύο μεγάλα δάκρυα κύλησαν στὸ πρόσωπο τῆς σεμνῆς ἐκείνης γυναίκας κι ἀκούστηκε νὰ ψιθυρίζει: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου».

Πῆρε ἔπειτα ἡ γυναίκα τὴ λαμπάδα στὸ χέρι της καὶ πλησίασε τὸ παιδί.

«Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Νικόλαος»· ἐπανάλαβε ὁ παπὰς, κοιτάζοντας στοργικὰ τὸ συμπαθητικὸ παιδί.

Τώρα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Μεχμέτ. Ἀνεβαίνει μὲ θάρρος καὶ πλησιάζει τὸν παπά. Τὸ φῶς τῆς λαμπάδας τρέμει, γιατί τρέμουνε καὶ τὰ χέρια τῆς Μαρίας.

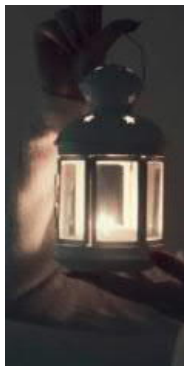
«Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἐμμανουήλ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», λέει γιὰ τρίτη φορά ὁ παπάς, δακρύζοντας τώρα κι αὐτός.

— Ἀμήν. Εἶπε μὲ βαθιὰ φωνὴ ὁ μυστικὸς Χριστιανός.

Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ τρεῖς σκιὲς χάνονται καὶ πάλι στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τοῦ Ἡρακλείου καὶ βιαστικὰ γυρίζουν στὸ σπίτι τους. Αὐτὴ τὴ φορά δὲ βρέθηκε καμιὰ γριά στὸ δρόμο νὰ τοὺς γνωρίσει μὲ τὸ φῶς τῆς λαμπάδας καὶ νὰ ξαναπεῖ:

«Θεέ μου, δὲν κάνεις τὸ θάμα σου, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ ἓναν κακὸ Τοῦρκο οἱ Χριστιανοί;»

Μόνο ὁ παπα-Γρηγόρης ἤξερε, ὅτι ὁ Μεχμέτ μπέης ἦτανε Χριστιανός, πὶο πολὺ πιστὸς ἀπὸ πολλούς, πὺ λέγονται μονάχα Χριστιανοί.

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν &
πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com